

kapitel. Denne författare säger, att evangeli hushållning äfven skall vara en mensklig hushållning, och han hänvisar på Guds son såsom den, som förverkligat fullheten af den härlighet, till hvilken alla de heliga skola upphöjas. Kristus håller på att föra barnen till härlighet. Men vänta! Då Guds barn vid korset öfverlemnade sig sjelfva åt honom, då, genom Kristi fostran, de dagligen ledas till att mottaga af Andens fullhet, då blir det en sådan enhet mellan dem och frälsaren, att Kristus går till Fadren och säger: "Herre, jag har kungjort för dem ditt namn, och de hafva sagt till mig: "Vi vilja förtrösta på honom." Se, jag och barnen, hvilka du gifvit mig. De äro mina och jag är deras; min Ande är storligen i dem, och de äro villiga att låta mig arbeta genom dem. Jag skulle icke blygas att blifva känd inför världen genom dessa såsom mina. Gif dem något af min

uppståndelses härlighet och kraft; kläd dem i min starkhet, att de må stå inför människorna, fyllda med den fullhet, som är i mig, och genom min makt bjuda dem att tro. Jag kan lita på dem; jag skämmas icke att kalla dem bröder." O, huru blifligt är det ej, att icke många blifva på detta sätt använda af Kristus.

Lätom oss komma inför honom; lätom oss förblifva vid korset, dagligen öfverlemnande oss åt fullheten af denne välsignade Ande, så att vi hvarje dag må veta, att Kristus säger till Fadren: "Jag kan lita på dem, icke för någonting i dem sjelfva, men på grund af att de mottagit min nåd. Gif af min kraft öfver dem, att de må gå ut." Moses lade något af sin ära på Josua och Josua gick ut och ledde folket. Och dessa, som skola gå ut och vittna för Kristus och föra världen till hans fötter, de behöfva den uppståndne Kristi kraft.

Fotbindningen i Kina.

(Med illustration).

Huru hårdhänt herrskar icke modet, den allmänna seden och bruket både i religiöst och världsligt hänseende öfver människoskara! Endast få hafva förstånd och mod nog att bryta dessa bojer. De flesta äro dåraktiga nog att böja sig under den tyranniska spiran, äfven om samvete, förstånd och rättskänsla protesterar och det många gånger kostar stora offer och svårigheter.

Ett af de mest slående bevisen härför är den barbariska, damna, onaturliga och förderfliga fotbindningen i Kina.

Sättet för fotbindningen, skons form och offrets sociala ställning äro ganska olika i de olika delarna af det stora landet. De rika binda sina döttrars fötter

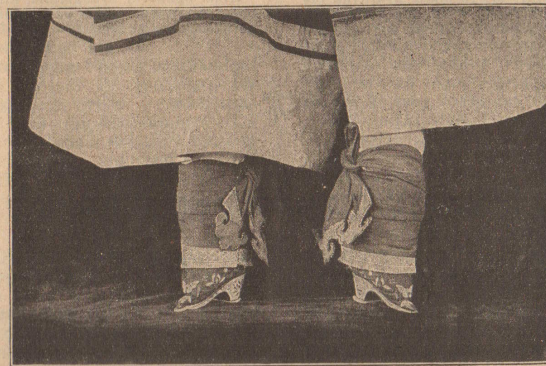
vid 3, 4 till 8 års ålder, medan de fattiga dröja dermed, tills de blifva 13 å 14 år. På några få trakter begagnas fotbindningen icke.

I allmänhet anses det dock vara synnerligen nödvändigt och ytterst vackert och rekommenderande för kvinnorna i Kina att hafva onaturligt små och förkrympta fötter. "Hvilken förträfflig mor, hon måste hafva haft", säger man om en flicka, hvilkeus fötter blifvit små genom att bindas så hårdt som möjligt. Och när en flicka skall gifta sig, frägas icke:

Är hon god, duglig, vacker? utan: Har hon små fötter? Sådana små fötter kallas liljefötter, och skalderna förlikka deras egarinnors gång vid ett pilträds vajande

för vinden; men i sjelfva verket vagga de fram på ett mycket oskönt sätt.

När fotbindningen skall begynnas, sättas fötterna först i kokhet vatten, hvarefter de lindas med en i början 10 fot, men efter en tid 5 fot lång linda 2 å 3 tum bred. Man lägger den ena ändan af lindan på insidan af foten och förer den sedan öfver de 4 mindre tårna, hvilka med bandaget dragas ned under fotsulan. Så förer man vidare lindan öfver vristen och rundtomkring hälen, dragande denna och tårna närmare tillsammans, så att det blir en knöl på vristen och liksom en klyfta mellan hälen och tårna. Så lindar man, tills remsan är slut, då man fäster den väl med nål och tråd.

Fotbindningen i Kina.

Åtminstone en gång om månaden sättas sedan fötterna under första tiden med lindan på i varmt vatten, hvori de hållas en stund, hvarpå bandaget upplöses, det vissnade skinnnet bortrivs, foten sammantryckes hårdare i den önskade formen, beströs med pulveriserad alun och bandaget skyndsamt anlägges. Om man dröjer något med att anlägga det nya bandaget, så kommer blodomloppet i foten åter i gång och bindandet förorsakar återigen stor smärta. Smärtorna äro minst, då fötterna äro så stadigt och oafbrutet bundna, att de derigenom äro liksom bortlöda.

Ibland händer det, att då lindan aftages, en eller två af tårna falla af. Modren blir då glad i stället för ledsen; fötterna blifva efter hennes önskan mindre. Ibland

kan det dock hända, att fötterna alldeles förmultna och falla bort, ifall icke döden redan dessförinnan inträder. På detta sätt uppstå liljefötterna, som kunna inrymmas i en sko af 3½ tums längd; de högre klassernas damskor äro under 3 tum. De utgöras af mycket fint broderade silkeskor.

De kval, som flickan måste utstå under de två år, som fötterna sammanpressas, upphöra att växa och i sjelfva verket dö bort, kan lättare tänkas än beskrivas.

Förfärligast erfares smärtan under det första året. Under denna tid sover det arma modets offer blot på ryggen. Den arma varelsen ligger stönande tvärs öfver sin bädd med sina fötter hängande öfver

sängkanten, så att nerverna i knävecket sammanpressas, hvarigenom smärtan något stillas. Till och med vid den kallaste temperatur kan flickan icke svepa in sig i ett täcke, ty så snart lemmarna begynna blifva varma, blir äfven smärtan häftigare.

En flicka kan icke, så länge hennes fötter behandlas, lemna rummet. Vill hon förflytta sig något, måste hon lägga sig på knä på ett par stolar, så att fötterna icke beröra marken, och med händerna skiuta stolarna framåt.

När foten är fullkomligt ombildad, har den mellan tårna och hälen ett veck, så djupt, att man deri kan gömma en tvåkrona. De fyra mindre tårna äro vidna, så att de kunna ses på insidan af foten just under fotleden, benen i fotbladet äro hopskjutna liksom i en massa, der vristen

skulle vara, och benet under knäet består af föga annat än ben och skinn. Utan linda är en sådan fot alldeles obrukbar, och den erbjuder en så gräslig och vidrig anblick, att en kinesisk kvinna icke vill låta öns sina systrar i lidandet se hennes bara fötter.

Vid gåendet måste en kines-kvinna med sådana förkrympta fötter stöja sig på ett barn eller en käpp. Om de hafva råd, hålla de sig med en slafvinn med stora fötter, hvilken får bära dem på ryggen.

Naturligtvis kunna i allmänhet den fattigare klassens kvinnor, hvilka måste arbeta, icke hafva råd att bestå sig med så små fötter. Såsom förut är anmärkt, finnas också de, ehuru jemförelsevis få, som ej alls binda sina fötter.

Det är svårt att förklara, hvarifrån ett så olycksbringande mod, som gör nästan hälften af innevänaerna till krympingar

och derigenom medför så mycken nöd och fattigdom, kan hafva uppstått. Det är icke påbudet af någon lag och kvinnorna i det kejserliga palatset hafva alla naturliga fötter.

Men huru än bruket uppkommit, så hafva Kinas kvinnor svårt att bryta dermed. Det är så invandrt och inrotadt nästan öfverallt i landet, så att de vid det gamla så segt fasthållande kineserna tro, att det icke går an på annat sätt. Det är också för dem den största olycka att icke vara såsom alla andra. De äro så hårdt bundna at den allmänna seden. Och de frukta hån och förakt, om de skulle afrika derifrån. Man skulle förevita kvinnorna att hafva fötter såsom männen. Och det vore ju svårt att bära!

Kina behöfver evangelium, att våldets bojor må lossas, okets band upplösas och de förtryckta släppas fria. Es. 58: 6.

Kristus förhärligad genom Andens vittnesbörd.

När Hugsvalaren kommer, hvilken jag skall sända eder ifrån Fadren, sanningens Ande, som utgår ifrån Fadren, han skall bära vittnesbörd om mig. Men I bären och vittnesbörd; ty I hafven varit med mig från begynnelsen. Joh. 15: 26, 27. Sanningens Ande skall förhärliga mig, Joh. 16: 14.

Den helige Ande har alltid till uppgift att förhärliga Kristus. Derför då vi i Andens ljus, med ögon smorda med den himmelska ögonsalfvan läsa Guds ord, så se vi Herrens härlighet spegla sig deri (2 Kor 3: 18) och Kristus blir outhärligt stor och dyrbar för vårt hjerta. Och i samma mån detta sker, kommer Kristus att framstråla i vårt lif. Vi blifva Kristi vittnen i ord och umgängelse. Anden vittnar i och genom oss om Kristus. Hvad som är födt af Anden i vårt lif och vår bekännelse kommer alltid Jesu Kristi ansigte, hans härliga, rena, sköna, heliga, himmel-

ska drag att framstråla. De som med ett för Anden öppet hjerta akta på Andens röst och verk i och genom oss se "Guds härlighet i Jesu Kristi ansigte framlysa." (2 Kor. 4: 6). Men skall på detta sätt Jesu Kristi ansigte kunna skönjas i vårt lif och vittnesbörd, så måste vi själfva vara beslöjade, gömda i Kristi sar, dolda för våra egna och andras blickar, såsom vi läsa att Rebecka tog slöjan och höljde sig, när hon fick se Isak, sin Herre, komma emot sig. 1 Mos. 24: 65. Lätom oss under dessa yttersta tider, då vi känna, huru helig och allvarlig vår kallelse och uppgift är, under det vi hastigt närma oss vår brudgums möte, för att slutas i hans famn och införas i Fadershemmets härliga boningar, vara djupt beslöjade! Då skola vi vinna behag i hans ögon. "Min dufva! I klippans rennor, i klyftans gömsle visa mig ditt anlete, lät mig höra din stämma. Ty din stämma

är ljuf, och ditt anlete är täckt." (H. V. 1: 14).

Lätom oss åt Kristi kors, död och graf i tron öfverlemnna den gamla menniskan med alla dess onda lustar och begärelser, äfven dess religiösa fäfanå, dess benägenhet att, om icke annat, göra sig stor och bred öfver andliga välsignelser, helighetserfarenheter, hög kunskap i sanningen o. d. — på det att Kristus må lifva uti oss och hans lif uppenbaras i vårt dödliga kött. Rom. 6: Kol. 2: 1—12; 2 Kor. 4: 10—11.

Om "jaget" på ett eller annat sätt träder fram, undantränges Kristus.

Synes vårt ansigte, så undanskymmes Jesu Kristi ansigte.

Hvilken helig bäfvan och räddhåga fans det icke hos apostlarna för att ådraga sig själfva människornas blickar och uppmärksamhet! Då Petrus och Johannes hade botat den ofärdige tiggaren vid tempelporten, och folket fulla af häpnad och bestörtning hade lupit tillsammans, så ropar Petrus till dem: "Hvarför undren I häröfver eller hvarför fästet I ögonen på oss, liksom hade vi af egen kraft eller gudaktighet åstadkommit, att denne går? Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, våra faders Gud har förhärligat sin tjänare Jesus" o. s. v.

Och när folket i Lystra ville ära Paulus och Barnabas såsom gudar, så refvo dessa sönder sina kläder och sprungu ut ibland folket, ropande och sägande: "I män, hvarför gören detta?"

Det finnes nog bland de kristna mycket afguder i den närvarande tiden. Många utvälja åt sig vissa menliga ideal, kanske högt begäfvade och välsignade lärare, till hvilka de med beundran skåda upp, hvilkas tankar och idéer de med glädje och hänförelse tillägna sig. Och så långt de kunna, efterhärma de dessa sina utvalda mästare. De yfvas öfver att vara deras lärjungar. De se sig själf-

va stora och märkvärdiga i dem, alldeles såsom fallet var i Korint. (1 Kor. 1: 11—16; 3: 3—4; 4: 6 etc). Men allt människoförgudande, all partisk vidhängsenhet vid menliga redskap är någonting köttsligt. Deraf födes andligt parti- och kotte-rivående, tvister och sönderingar. Och allt sådant är dödande för det andliga lifvet. Visserligen kan hand i hand dermed gå en skenbar lyftning och hänförelse. Men det är endast en andlig berusning, som i likhet med en vanlig berusning in-om sig bär fröet till svaghet och försläppning. Här är ock en inre, törhända i början hemlig afvikelse från själens brudgom, en andlig o-kyskhet, som under vissa omständigheter och förutsättningar kan leda till köttslig lusta och djupa fall.

Häll derför, dyra Guds barn, hela ditt hjerta öppet för din blodsbrudgumme Jesus. Gif honom hela ditt hjertas kärlek, såsom det höfves en ren brud. Låt hans Ande ransaka och kontrollera ditt inre och hela din varelse, att icke någon afgud oförmärkt smyger sig in, och lifvet utspårar. Herren gifver ej sin ära åt någon annan och ej sitt lif åt afgudabilderna. "Nitälskan är hans namn, en nitälskande Gud är han." 2 Mos. 34: 14. Han nitälskar med heligt eldsnit mot allt köttsligt, allt som vill dela brudens hjerta och leda hennes intresse och uppmärksamhet bort ifrån honom.

Låt sanningens Ande vara din läromästare, och lyssna stilla och uppmärksamt, för att höra hans röst, vare sig han talar till dig omedelbart eller genom sina redskap. Du skall ju icke kasta undan dessa redskap, som Gud vill bruka till din tjänst och glädje. Du bör tacka Gud för dem och låta dem vara dig till allt det gagn, han vill, och älska dem såsom Herrens tjänare. Men kom ihåg att "en är eder mästare," "en är eder Fader, han som är i himmelen." (Matth. 23.)

K—dt.